Ч. 118 Субота 29 мая (10 червня) 1893. Рокъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.
Администрація: улица Чарнецкого ч. 8.
Редакція: ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.
Письма приймають ся лишь франкованѣ.
Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Нечувана брутальность.

Мы вже неразъ вказували на то, якого лиха наносять рускому народови т. зв. москвофилы т. є. кліка людей, котрѣ вôдцуравшись всѣхъ своихъ святощѣвъ народныхъ, пôшли на службу чужихъ та уповаючи на пôдпору всѣлякихъ „благотворительныхъ комітетôвъ" въ Россіи старають ся всюды, де лишь можна, шкодити рускому народови та спиняти всякій єго розвôй духовый и матеріяльный. Тѣ москвофилы стали вже въ послѣднихъ часахъ такъ зухвалѣ, що навѣть не соромлять ся выкликувати публичныхъ скандалôвъ, якихъ не допустили бы ся навѣть найпростѣйшѣ люде. Очевидно роблять то они лишь длятого, щобы говорено о нихъ та писано та щобы они тымъ способомъ заслужили собѣ на ласку благотворительныхъ. Але Русинамъ годѣ вже дальше терпѣти тои ихъ зухвалости и треба разъ рѣшучо зъ ними покôнчити, бо инакше лиха не позбудемось и самѣ собѣ будемо виннѣ, коли они все ще дальше будуть намъ шкодити и своими брутальными манѣфестаціями поганити имя руске передъ цѣлымъ свѣтомъ.

Коли свого часу львôвскѣ Русины обходили ювилей Є. Свят. Папы, выкликали були москвофилы скандалъ и зробили въ „Народнôмъ Домѣ" демонстрацію Є. Екск. Впреосв. Митрополитѣ. Фактъ сей пригадуємо длятого, бо ѝ въ новôй демонстраціи, яку зробили москвофилы у Вѣдни, а о котрôй тутъ заразъ розкажемо, стрѣчають ся тѣ самѣ имена. Але у Вѣдни поступили собѣ москвофилы таки зовсѣмъ брутально и длятого заслугують, щобы ихъ публично напятнувати и вже разъ рѣшучо и зъ цѣлою енергією противъ нихъ выступати. Рѣчь була така:

Коли рускѣ путники вертали зъ Риму и прибули до Вѣдня, розпустили тамъ москвофилы всѣлякѣ ложнѣ вѣсти и пôдмовили кôлькохъ москвофилôвъ-студентôвъ, що перебувають у Вѣдни, щобы они зробили демонстрацію Є. Екск. Впреосв. Митрополитѣ и нашимъ єпископамъ. Вчера отже о 10 год. вечеромъ мали нашѣ князѣ церкви выѣзджати до Львова. Впреосв. Митрополитъ Сильвестеръ, еп. Куиловскій и пралатъ Бѣлецкій сидѣли въ ваґонѣ І-ои кляcы и розмавляли зъ собою. На перонѣ явила ся громадка студентôвъ-москвофилôвъ, зъ котрыхъ чотиры вôддѣлили ся и пôшли до ваґона а прочѣ остали ся коло поѣзду. Першій вôйшовъ студентъ Романъ Алексевичь и ставъ щось говорити до Впреосв. Митрополита, котрый сидѣвъ при вôкнѣ и слухавъ єго спокôйно. Пôдъ конець своєи бесѣды заговоривъ Алексевичь щось о зрадѣ и ужилъ ще поганѣйшихъ слôвъ а зъ надвору почулись оклики: Pereat! Въ тôйже хвили почали москвофилы зъ надвору кидати яйцями до ваґона черезъ отворене вôкно и одно яйце поцѣлило Впреосв. Митрополита и вôдбившись вôдъ него, упало на землю. Тогды прискочивъ до Алексевича якійсь поручникъ вôдъ уланôвъ, що сидѣвъ въ другôмъ пересѣку, схопивъ єго за плечѣ и струтивъ зъ ваґона. Надбѣгла заразъ полиція а демонстранты почали втѣкати. Приколено лишь Алексевича и студента Яворского, того самого, що выкликавъ бувъ демонстрацію у Львовѣ пôдчасъ папского ювилею. Демонстрантôвъ спроваджено заразъ на инспекцію поліціѣ, де комісарь зробивъ зъ ними протоколъ и засудивъ поки що на грошеву кару та зробивъ донесенѣ до высшои власти.

Преосв. еп. Пелеша не було пôдчасъ сеѣ демонстраціи, бо вôнъ оставъ ся ще въ Римѣ. Якъ зачуваємо, лагодить ся на нинѣ по полудни торжественне повитанѣ у Львовѣ, Єго Екск. Впреосв. Митрополита.

Деякѣ рады противъ огнѣвъ.

Нашъ край дѣйстно якійсь нещасливый; нещастя елементарнѣ вѣчно єго навѣщують: Коли не градовѣ тучѣ и повени, то огнѣ и такъ все иде заедно на перемѣну, а люде не знають вже, якъ давати собѣ раду. Вправдѣ теперь стоять у насъ на порядку дневнôмъ градовѣ тучѣ и повени, але они вже, здаєсь, проминають, но скоро лишь настане на дворѣ трохи сухѣйше и теплѣйше, то певно будемо знову чути о великихъ огняхъ, що на величезнѣ розмѣры будуть нищити людске майно. Якъ разъ теперь оголосивъ Вп. п. Володиславъ Федоровичь, властитель Вôкна, деякѣ рады противъ пожарôвъ, котрѣ годить ся подати до вѣдомости якъ найширшихъ кругôвъ. П. Федоровичь пише:

Коли знову надôйшла звычайна пора пожарôвъ сѣльскихъ, то буде хосенно подати деякѣ замѣтки зôбранѣ зъ досвѣду:

1) Коло воротъ горѣючого обѣйстя и сусѣдныхъ будынкôвъ треба поставити стражника, щобы перепускавъ лишь тыхъ, що несуть воду, а иншихъ надходячихъ выпускавъ по воду, бо инакше зробить ся збѣговище, натовпъ и заколотъ; кождый кричить и розказує, робить ся видовище, але нѣхто не хоче ити вôдъ огню по воду. Кромѣ того въ такôмъ збѣговищи бракъ мѣсця, небезпечнôсть калѣцтва и нагода до крадежи.

2) Замкнувши мѣсце пожарне такимъ кордономъ, треба вôддати кождый зъ поблизькихъ дахôвъ пôдъ особистый доглядъ и одвѣ-

Ôчицѣ вуйка Хомы.

Смѣховинка Святополка Чеха.

Ôчицѣ вуйка Хомы були славнѣ на цѣле сусѣдство.

Можу вамъ дещо о нихъ розповѣсти зъ власного досвѣду, бо я вынайнивъ бувъ комнату, що прилягала до помешканя вуйка Хомы, а котру вôддѣляли вôдъ него лишь замкненѣ на замокъ дверѣ, заставленѣ шафою. Для тыхъ, що люблять плѣтню, було бы то золото не комната, бо до неи було чути, якъ хто вôддыхавъ въ сусѣднôмъ помешканю, не то що.

Хоць я того не люблю, щобы менѣ комната була такъ голосна, то все таки я єѣ наймивъ, бо мôй попередникъ сказавъ менѣ, що тамъ за стѣною мешкає лишь якійсь спокôйный, вже старшій вдовець, а я ѝ безъ того мало въ день сиджу въ хатѣ.

Оно то таки правда; мôй сусѣдъ, вуйко Хома, бувъ собѣ тихенькій, вже старшій чоловѣчокъ, але вôнъ мавъ, бачите, — ôчицѣ.

Тѣ ôчицѣ выступали день въ день межи другою а третою годиною по полудни на сцену и робили изъ тихенького вдôвця вьючого льва.

А властиво то не они выступали на сцену, лишь вуйко Хома шукавъ за ними.

Нещасте хотѣло, що якъ разъ о тôй порѣ вертавъ я зъ канцелярійнои або якои иншои роботы и хотѣвъ троха спочити.

Отъ опишу вамъ одну таку пригоду зъ ôчицями, о скôлько могло єѣ дочути моє ухо а моя уява єѣ собѣ доповнити.

Поранє розпочинало ся, якъ вже сказано, межи другою а третою годиною сполудня.

Рипнули якѣсь дверѣ.

Дзвôнкій голосочокъ вôдзыває ся: „Вуйку, вечѣрна ґазета!"

— Добре!

Чути повôльнѣ кроки — щось шелестить нѣбы якъ папѣръ, вôдтакъ стає тихо.

— Де они вже знову подѣли ся? Де ихъ взяло?

Вуйко Хома перешукує очевидно всѣ свои кишенѣ та не може нѣгде знайти.

Чути знову кôлька крокôвъ, щось заскрипѣло — видко, хтось отвирає шафу.

— Що? И тутъ ихъ нема?

Чути якійсь шелестъ одежею, хтось мурмотить щось собѣ пôдъ носомъ, вôдтакъ чути кроки на всѣ стороны, якесь суванє шуфлядками, вôдмыканє шафъ, перевертанє всѣлякими предметами, хтось вылазить якъ медвѣдь на стôлчицѣ та вôдсуває всю заставу. Кроки стають чимъ разъ голоснѣйшѣ и робить ся чимъ разъ бôльшій стукôтъ, чути тупанє ногами.

— Знову десь подѣли ся! Якъ колибъ пôдъ землю щезли! Отъ то порядокъ туткп! Кобы хочь разъ, хочь однѣсенькій разъ — —

Хтось рипнувъ сильно дверми.

— Тересо!

Острый голосъ зъ далека вôдзываєся: Чого тобѣ треба?

— Ходи сюды!

Чути иншѣ скорѣ кроки.

— Що такого стало ся?

— Де мои ôчицѣ?

— Тамъ, де-сь ихъ положивъ, тамъ и будуть!

— Де я ихъ положивъ! Я вложивъ ихъ въ сивый сурдутъ. Пригадую собѣ дуже добре, що я ихъ сховавъ ще въ футералъ и упхавъ до кишенѣ.

— Ну, то они тамъ! А дежь мають бути?

— Коли бо ихъ тамъ нема! Нема нѣгде! Я перешукавъ вже цѣлу хату и анѣ слѣду зъ нихъ! Нема що казати, красный тутъ у тебе порядокъ!

— Що, порядокъ? То твоя рѣчь! Хиба я тобѣ не кажу заедно, щобъ ты все клавъ на одно мѣсце свои очицѣ?!

— Чи ты оглухла? Тажь кажу тобѣ, що я добре памятаю, що вложивъ ихъ въ футералъ а зъ футераломъ въ сивый сурдутъ; скажу тобѣ навѣть, що въ лѣву кишеню въ серединѣ. Тажь то чей вже певне мѣсце.

— Добре мѣсце, коли ихъ тамъ не можешь знайти.

— Прошу тебе, Тересо, не гнѣвай мене! Сховай для себе свою мудрôсть а лѣпше пошукай ихъ въ тамтыхъ комнатахъ! То вы ихъ певно десь менѣ заподѣли!

чальность одного чоловѣка, котрый дôстае наказъ не вôддалювати ся зъ свого мѣсця, прибрати собѣ кôлькохъ людей до помочи и уставити одныхъ на даху, другихъ на долинѣ и казати дахъ, а особливо стрѣху поливати водою и пильнувати. Въ той способъ дôстае кождый дахъ свого патрона и его стереже, инакше бѣжать всѣ тамъ, де бôльшій крикъ, а огонь обнимае нестереженѝ будынки, котрыхъ властителѣ суть далеко въ поли або зъ перестраху потратили головы.

3) Тому що дахи соломяннѝ злитѝ водою стають ся дуже ховзкѝ и на нихъ легко вылѣзти але трудно злѣсти, то на кождôмъ дасѣ, де суть люде, повиненъ бути шнуръ, або взагалѣ щось, по чôмъ бы можна легко спустити ся на землю. Селяне дуже радо розкидають гаками горѣючѝ будынки и имъ то навѣть якусь приемнôсть справляе, але то дуже небезпечно. Роздирати гаками стрѣхи и стоги, звалювати бальки и латы — гарно то на таке дивити ся, але треба при тôмъ тямити, що черезъ то розкидае ся искры, солому и снопы, котрыми вѣтеръ кидае неразъ дуже далеко. Тому не вôльно комубудь гаками орудувати!

4. Звычайно дѣе ся, що сикавкою розкидають воду на всѣ стороны, а то не повинно бути. Треба воду пускати зъ цѣлои силы все въ одно мѣсце, доки зовсѣмъ не загасить ся инакше вода розкидана по троха, лише збôльшае огонь. Сикавки огневѝ малѝ до нѣчого. Для сѣлъ найлѣпшу сикавку можна купити у Кнавста (Wien II. Miesbachgasse 15). Зве ся она Omn. Pumpe II Nr. 2259, а коштуе 105 зр. Бôльшои куповати не раджу, бо бôльша потребуе богато воды, а на селѣ о скору доставу воды трудно. Якъ де о воду не трудно, то можна собѣ справити такъ звану: Eisenbahn-Karren-Spritze Nr. 43. Она кидае 150 лiтрôвъ воды на мiнуту, а коштуе 280 зр. Радше справити такихъ сикавокъ бôльше, анѣжь якiсь занадто великѝ, бо зъ нихъ на селѣ користи нема.

5. На селѣ найтруднѣйше о доставу воды до гашеня, бочокъ звычайно годѣ вôдшукати або они за малѝ и порозсыхали ся, або непрактичнѝ и тяжко въ нихъ воду наливати, а возы несмарованѝ и не знати, де стоять. Ще найлучшѝ бувають бочôвки уживанѝ до квашеня борщу або капусты, що мають лише одно дно. Въ нихъ легко воду наливати, и кôлька ихъ можна взяти на вôзъ та прикрити плахтою, або мѣшками. О такѝ бочôвки ще найлекше. Але то повинно такъ бути, що въ кождôмъ селѣ мае бути шопа одна або кôлька зъ прирядами до гашеня, въ нихъ що найменше шѣсть бочокъ огневыхъ, мальованыхъ и вôдповѣдно уладженыхъ а все готовыхъ. Такѝ шопы невеликѝ повиннѝ стояти що найменше въ двохъ мѣсцяхъ, бо села звычайно довгѝ, то закимъ приѣде сикавка зъ одного конця села, на другôмъ кôнци села може вже огонь на добре розпаношити ся. Отже въ кôлькохъ мѣсцяхъ села повиннѝ стояти приряды до гашеня, бочки, коновки, значенѝ фарбою, щобы въ загальнôмъ заколотѣ не замѣняли ся або не пропали.

6) Де є малый потôкъ, тамъ найлучше заразъ его гноемъ або землею затамувати, абы воды назбирало ся богато.

7) При огни повиненъ лише оденъ розумный и рѣшучій чоловѣкъ розказувати, а всѣ слухати. А друга рѣчь головна: якъ найскорша достава воды. Нѣгде такъ непорядокъ не шкодить, якъ при огни.

Переглядъ политичный.

Vaterland выступивъ оногды зъ артикуломъ въ справѣ ческôй, котрый можна уважати за голосъ ческои партiѣ февдальнои. Газета ся доказуе, що треба покинути становище вѣденьскои угоды а приступити до новои. На то вôдповѣдають Narodni Listy, що передъ всякою угодою мусить бути насамперёдъ признане ческе право державне.

Берлиньска Nat. Ztg. выступае противъ заявлень ґр. Кальнокого въ Делегацiяхъ и старае ся доказати, що вôдносины межи Россiею а Австрiею зовсѣмъ не полѣпшили ся. Згаданôй газетѣ очевидно заявленя ґр. Кальнокого не на руку, бо нема причины страшити Нѣмцѣвъ марою вôйны и намовляти до ухваленя предложеня войскового.

Новинки.

Львôвъ дня 9 червня.

— **Въ рускôй ґiмназiи у Львовѣ** роздано въ середу рано свѣдоцтва зрѣлости матуристамъ. По богослуженю вôбрали ся они въ окремôй сали шкôльнôй. Въ имени збору учительского и комiсiѣ испытовои попращавъ ихъ директоръ ґiмназiѣ п. Едвардъ Харкевичъ довшимъ, красноречивымъ, теплымъ словомъ яко молодцѣвъ, котрыхъ ґiмназiя старалась вывѣнувати на дорогу житя не лише наукою, але и етичными основами. „Збôръ учительскій — сказавъ п. директоръ — мае повну надѣю, що абiтурiенты не вôдступлять въ житю своѣмъ вôдъ засадъ, котрыми умы и серця ихъ наповнились въ часѣ навѣщуваня школы. Они, надѣятись, стануть добрыми и честными горожанами державы и ревными трудениками для добра свого краю. То жаданє поставити до нихъ мае право ґiмназiя руска“. Вôдтакъ вôззвавъ директоръ (въ часѣ тôмъ були присутнѝ всѣ ученики высшои ґiмназiѣ) до вôдспѣваня многолѣтя Єго Вел. Цѣсареви, въ котрого волѣ абiтурiенты науку свою могли побирати въ языцѣ матернôмъ. Зôбранѝ вôдспѣвали многолѣтє и имнъ народный. Вôдтакъ абiтурiентъ Цѣпановскій щиро подякувавъ зборови учительскому за ихъ труды и попращавъ прочу молодѣжь ґiмназiѣ зо всею сердечностiю. Въ имени тои жь молодежи попращавъ абiтурiентôвъ ученикъ VII. клясы Кузьма. Вôдтакъ директоръ роздавъ свѣдоцтва. Якъ звѣстно, испытъ зрѣлости выпавъ сего року въ ґiмназiи рускôй майже цѣлкомъ добре. На 29 испытованыхъ перепали 4, а 2 дôстали поправку по ферiяхъ. Вечеромъ сего дня вôбрались абiтурiенты на спôльну скромну вечеру въ окремôй комнатѣ „Народнои Торговли“ и въ присутности кôлькохъ професорôвъ забавились статочно до 11 години въ ночи. При тôмъ зôбрано 11 зр 10 кр. на будову руского театру.

— **Запомоги для холмскихъ Унiятôвъ.** Зъ фонду призначеного Соймомъ въ буджетѣ краевôмъ на запомоги для священикôвъ Унiятôвъ холмскихъ, ихъ вдôвъ и сирôтъ, призначивъ комiтетъ, що опѣкує ся оо. Унiятами такѝ одноразовѝ запомоги: Теофiли Поцѣйовôй у Львовѣ 50 зр., Домiвiцѣ Витошиньскôй у Львовѣ 80 зр., Аннѣ Шулякевичевôй 40 зр. и Антонинѣ Шулякевичевôй у Львовѣ 30 зр.; Иосифѣ Мальчиньскôй въ Сокали 25 зр., Юлiи Мальчиньскôй въ Сокали 60 зр., Софiи Мальчиньскôй въ Равѣ рускôй 25 зр., Катеринѣ Мальчиньскôй въ Яворовѣ 25 зр., Анастазiи Мальчиньскôй въ Каменцѣ струмиловôй 30 зр., Софiи Заткаликовôй у Збаражи 50 зр., Теофiли Терликевичевôй въ Краковѣ 40 зр., Аннѣ Крипякевичевôй у Збаражи 25 зр., Емiлiи Войновскôй въ Жовквѣ 30 зр., Аннѣ Себовичевôй въ Перемышли 50 зр., Иванови Калиньскому, ученикови у Львовѣ 20 зр., Теодозiи Липиньскôй въ Чортковѣ 20 зр., Єленѣ и Александрѣ Кунцевичѣвнамъ у Львовѣ 60 зр., Ганниткевичевôй въ Краковѣ 30 зр. и Иванинѣ Грушкевичевôй въ Солали 20 зр.

— **Повени.** Зъ помѣжь численныхъ вѣстей о повеняхъ въ нашôмъ краю, выймаемо декотрѝ цѣкавѣйшѝ: Зъ Пôйла коло Калуша пише вп. Тимцюракъ пôдъ днемъ 7 червня: „Бѣда! — то перше слово, котре въ тôй хвили мусить ся выповѣсти, хочь бы ты й не хотѣвъ такъ часто бѣдкати. Торôчного року навѣстила повѣнь наше село (розумѣе ся попри многѝ иншѝ села), а сего року то саме нещастє повторило ся и то въ бôльшою силою. Днѣ 5 го и 6 го червня с. р., понедѣлокъ и второкъ були днями правдивои жалобы. Въ понедѣлокъ не можна було вôдъ години 4-ои рано не то выйти въ хаты або переѣхати селомъ, але навѣть розвѣдатись що:

— Та не роби смѣху зъ себе! Кому твои очицѣ въ головѣ! Скажи менѣ, прошу я тебе, на що намъ здали ся твои очицѣ?

— Ярославъ все менѣ тутъ перевертае, скоро я лишь де вôдверну ся. За каждый разъ щось менѣ зъ вôдси вынесе. А єму все до чогось придасть ся. Нѣчого не робить лишь цѣлый день чипить у вôкнѣ та зиркае до тои акторки, що мешкае напротивъ. Я тобѣ кажу, ты на то не позваляй. Хто знае, чи вôнъ не заложивъ собѣ мои очицѣ, щобы надати собѣ тымъ бôльшои поваги, такій вѣтрогонъ може все зробити.

(Мимоходомъ мушу тутъ сказати, що тѝ злощаснѝ очицѣ подобали своимъ видомъ на тѝ, якихъ уживають старѝ бабусѣ по маленькихъ мѣсточкахъ, коли молять ся въ книжки).

— Прошу тебе, мовчи вже разъ, лишь мене, най вже я сама шукаю!

Изъ шелесту, якій теперь зробивъ ся, можна було догадувати ся, що панѣ Тереса шукала спокôйно и систематично, пôдчасъ коли вуйко Хома вытягавъ рѣчи изъ шафы и кидавъ ними на землю.

— Кляра! Кляра!

Дзвôнкій голосочокъ вôдзывае ся: „Заразъ, вуйку, заразъ!

Чути третій разъ кроки, але симъ разомъ скочнѝ и легкѝ.

— Кляра, ты не знаешь, де мои очицѣ? Чи ты ихъ де не видѣла? Чуешь прецѣ, що мы ихъ шукаемо, а тобѣ про то байдуже. Цѣлый день сидишь лишь надъ твоими дурными романсами.

— Алежь, вуйцуню, хиба вже менѣ нѣчого не читати? Тажь я не читаю богато, а то що читаю то самѝ добôрнѝ рѣчи.

— А я тобѣ кажу, що цѣле то твое читанє до нѣчого не здало ся. Шкода лишь часу на то. Побачишь, що я колись всѣ тотѝ книжки въ пѣчь кину. Коли вже твоя мати не мае тôлько розуму и у всѣмъ дае тебѣ волю, то мушу вже я разъ до того вмѣшати ся; я чей тобѣ вуйко и опѣкунъ!

А Тереса на то:

— То такъ робить опѣкунъ? То такъ говорить братъ о своѣй сестрѣ въ присутности еѣ доньки? — На, маешь, твоѣ очицѣ, возьми собѣ та встыдай ся! Отъ диви ся, де я ихъ знайшла, отъ тутъ на твоѣмъ столику, въ коробцѣ вôдъ циґаръ, котрои тобѣ нѣяка жива душа не тыкае.

На хвильку зробило ся тихо. Ажь вôдзывае ся вуйко Хома:

— То я мавъ бы ихъ вложити до коробки вôдъ циґаръ? Видишь, яка ты! Тажь то найлѣпшій доказъ, що — отъ тобѣ маешь! Ще того не стало! Тажь то порожный футералъ! Теперь можемо на ново зачинати шукати! А я знаю напевно, що я ихъ вложивъ у футералъ.

Входить якась четверта особа.

Тереса: Ще тебе тутъ не стало! Лѣпше пильнувавъ бысь своеи книжки!

Вуйко Хома: Ходи сюда Славку: Ходи близше, ще близше! Хухни на мене!

Тереса: Та що тобѣ въ голову влѣзло?

Вуйко Хома: Та вôнъ мôгъ собѣ ротъ выполокати. Признай ся, Славку, щиро: Чи ты не забираешь менѣ мои циґара?

Ярославъ; Алежь вуйцуню, — та чей не будете думати — я ще й разу не доторкнувъ ся вашихъ циґаръ.

Вуйко Хома: Нехай и такъ! Я тобѣ вѣрю, мушу тобѣ вѣрити — то було бы дуже сумно, коли бы я мусѣвъ уважати тебе за брехуна. Але скажи-ко менѣ, якимъ способомъ дôставъ ся сей порожный футералъ до коробки вôдъ порожныхъ циґаръ? Впрочôмъ, коли ты думаешь, що тобѣ въ моихъ очицяхъ до лиця, то дуже помылеешь ся. Очицѣ для такого гололицого! Впрочôмъ я тобѣ разъ на завсѣгды заказую зиркати туды черезъ вôкно — може ще якѝ малѝ хитрощѣ — ще чого не стало! Такій смыкъ!

Ярославъ: Та якѝжь хитрощѣ?

Тереса: Ну вже досыть менѣ того! Вчепивъ ся хлопця та вмавляе въ него якѝсь хитрощѣ, о котрыхъ єму анѣ не снило ся!

Вуйко Хома: Такъ, тобѣ досыть того? Тобѣ? А менѣ, менѣ такожь вже досыть того, маю ажь поси, розумѣешь мене? Вже менѣ досыть цѣлои сеѣ красной господарки, коли навѣть не можу прочитати собѣ вечѣрнои ґазеты, бо нѣчо не полежить на своѣмъ мѣсци.... А подивѣть ся ко на сего много-надѣйного сестрѣнка! Вôнъ ще смѣе ся — смѣе ся таки въ очи старому вуйкови! Скажешь може, що нѣ? Я все добре видѣвъ! Лишь такій зôпсованый хлопчище, якъ ты, готовъ до всего. Памятай собѣ: Молодый, що насмѣвае ся изъ сивого волося — —

дѣе ся зъ людьми? якъ собѣ радять и якъ ратують ся? Всяка комунікація перервана въ селѣ, бо вода — то страшный елементъ, котрого грозы описати годѣ; треба видѣти, щобы мати правдиве понятє. Наше село має ся дуже лихо, єсть одно зъ бѣднѣйшыхъ. Не давъ хтось вѣры тому, и менѣ самому неравъ було дивно: чому то такъ, що грунтъ добрый, мѣсцями навѣть дуже добрый а бѣда и нужда тисне селянина! Неравъ докоряє ся чоловѣкови, що вôнъ лѣнивый и недбалый, хочь и то правда, але дивлячись на єго долю, можна выроумѣти тую апатію и неохоту до працѣ, котра єму не поплачує, ба таки марно пропадає. Бо чи-жь не болить серце дивити ся: якъ одной годины всѣ найкрасшй засѣвы, поля и огороды стають одною пустынею! всяка наша вмулена, хаты позаливанй, бо вода не знає запоры! Дивишь ся та бачишь лише самй воды та воды довкола тебе и самъ у водѣ стоишь! Нещастє симъ разомъ ще тымъ бôльше, що вôдъ коли вода прийшла, день за днемъ дощь не перестає лити, отже люде въ крайно критичнôмъ положеню. Ратувати нѣхто не може, бо нема нѣякого приступу; кождый не въ силѣ самъ собѣ помогти; худоба не має що ѣсти и въ водѣ стоить; много людей не має кусника хлѣба вôдъ трехъ днѣвъ, нѣ загрѣти ся де, сидять по подахъ, бо въ будынкахъ всѣхъ и у хатахъ вода высше метра".

Зъ Єзуполя пишуть: Якъ далеко окомъ сягнешь, всѣ рôвнины надъ Днѣстромъ и Быстрицею нинѣ (7 с. м.) пôдъ водою Сотки худобы плыве въ филями, бо настоявшись въ холоднôй водѣ, безъ поживы, тратить худоба силу и паде у воду. Комунікація зъ Побережемъ перервана. Жандармерія робить великй прислуги навѣщенымъ повеню. Вахмайстеръ Вольдріхъ, жандармы Мазуръ и Кульчицкій зъ Єзуполя, уратували въ Побережу 38 людей, що сидѣли на дахахъ и деревахъ. Коли вже послѣдный разъ Вольдріхъ вертавъ, въ човно набрало ся воды и затонуло. Притôмъ утопивъ ся оденъ хлопець, другій выплывъ, а Вольдріха пôрвала вода и понесла. Узрѣвъ се бравый хлопець Иванъ Барта, сѣвъ на човенъ и пôгнавъ за вахмайстромъ, вытягнувъ єго зъ воды, але Вольдріхъ лежить хорый зъ перестуды.

Зъ Черновецъ пишуть пôдъ датою дня 8 с. м.: Хочь вода въ рѣкахъ вôдъ вчера опадає, доносять зô всѣхъ сторôнъ о повеняхъ, особливо зъ выжницкихъ и кôцманецкихъ сторôнъ. Майже столѣтный — крытый мôстъ на Сучавѣ заваливъ ся. Комунікація въ богато околицяхъ перервана на кôлька днѣвъ. Вчера при стаціи Гадікфальва выпавъ зъ шинъ поспѣшный поѣздъ, що ѣхавъ зъ Черновецъ до Ясъ, бо вода залила таму зелѣзницу. Цѣкавый бувъ то выпадокъ. Вода поклала передъ мостомъ на Серетѣ бальокъ и на тôмъ бальку поѣздъ спинивъ ся. Льокомотива упала въ одну сторону, почтовый ваґонъ въ другу — и въ тôй самôй хвили вода мôстъ вôрвала. Якъ бы не бальокъ, бувъ бы цѣлый поѣздъ пошовъ въ воду. Але й такъ не обôйшлось безъ жертвы людской. Урядника почтового забило. — Радôвцѣ майже пôдъ водою. Шкоды въ збôжу и иншихъ плодахъ несчислимй.

Тереса: Та не роби заразъ зъ мухи слоня! Коли вôнъ смѣявъ ся, то не изъ злого серця. Тажь чей годѣ не смѣяти ся зъ тои комедіѣ зъ óчицями, яка що дня повтаряє ся. Ты самъ пôдкопуєшь свою повагу. Очицѣ твои, тожь самъ собѣ ихъ пильнуй! Хто якъ хто, а ты вже найменше черезъ свою розсѣянôсть маєшь права спыхати вину на господарку дома. Коли тутъ часомъ якій неладъ, то ты самъ єго наробишь, найлѣпшимъ доказомъ на то тй твои зачарованй óчицѣ.

Вуйко Хома: Такъ то, такъ! То такъ говорить ся о старшôмъ братѣ, о головѣ родины? Такъ? Отже то комедія? То я роблю неладъ? Я вамъ тутъ на перешкодѣ? Ну, добре, добре.... скôнчило ся, всему буде конець. Бувайте здоровй! Господаруйте собѣ самй!

Голоснй кроки. Дверѣ вôдъ шафы скрипять — вуйко Хома шукає очевидно свого капелюха.

— Де моя парасоля? Ага тутъ! — Здаєсь, що въ нѣй зновь оденъ дрôтъ зломивъ ся. Я носивъ єѣ цѣлый день зъ собою — колибъ такъ бувъ падавъ дощь, були бы всѣ люде смѣяли ся зъ мене! Нема що казати, взôрцева господарка!

Щось бренить — вуйко хоче очевидно въ своѣмъ гнѣвѣ отворити парасолю.

Брень!

— Очицѣ! óчицѣ! Выпали вамъ, вуйку, зъ парасолѣ!...

(Конець буде.)

— **Драматъ на селѣ.** Молода 22-лѣтна вдова въ Пôдзагаричу на Буковинѣ була красавицею на цѣлу околицю и тому мала богато женихôвъ. Вкôнци найшовъ ся щасливый рôльникъ Александеръ Бахъ, за котрого обѣцяла выйти замужь. Вѣнчанє мало недавно вôдбути ся, однакъ на кôлька днѣвъ передъ вѣнчанємъ зъ незвѣстнои причины она кинула ся въ ставъ и утопила ся. На вѣсть про єѣ самоубійство хотѣвъ Бахъ и себе позбавити житя, стрѣливъ кôлька разôвъ зъ револьвера до себе, але тôлько поранивъ ся.

— **Два самоубійства въ Бориславѣ.** Загалъ робôтничій у Бориславѣ вѣрить свято, що злива наступила въ наслѣдокъ двохъ вѣшальникôвъ, котрй недавно, боячи ся голодовои смерти, покôнчили самоубійствомъ. Ще зъ одного вспѣли забобоннй старозавѣтники бодай шнурочокъ и лахи вынесенй зъ шпиталю дрогобицкого розхапати помѣжь себе, — але зъ другого не мали симъ разомъ нѣякого хôсна: дня 3 червня о 6 годинѣ рано вылѣзъ изъ ямы по нôчнôй шихтѣ въ Адамовой одежи и въ подертыхъ ходакахъ полѣзъ на „трôйку" ялицъ, що стоять надъ старымъ закопомъ, и тамъ въ очехъ численнои публики повѣсивъ ся на 15 метровôй высотѣ въ той способъ, що ногами зачепивъ о щеблѣ ялицѣ а голова зъ шнуркомъ повисла въ долину. Одинъ зъ вôдважнѣйшихъ полѣзъ на сю „трôйку" ялицъ струпѣшѣлыхъ, хотѣвъ небораку спасати и перерѣзавъ шнурокъ — та що зъ того, коли нещасливый злетѣвъ на землю зъ такою силою, що всѣ голоднй внутрѣшности въ нѣмъ не одержали ся! Ще храпѣвъ кôлька хвиль и ротъ мавъ отвореный, але воды не хотѣвъ пити. Стефанъ Феркаль звавъ ся, зъ Яблôнки угорской. Писавъ до своихъ передъ тыжднемъ, що „лихе веремя" а якъ не пришлють пятки на рубатку, на штаны и на дорогу, щобы зъ сего пекла вылѣзъ, то єго мѣжь живыми бôльше не побачать. Свои не спѣшили зъ пяткою, а вôнъ, войсковый гоноровый, додержавъ слова.

— **Злодѣйска хитрôсть.** Сими днями обôкрали злодѣѣ священика въ Римѣ Авґуста Манчініого. Забрали спору суму грошей, лише оденъ банкнотъ на 500 лірôвъ забули взяти. Часописи описали се злодѣйство зô всѣми подробицями и згадали також о тôмъ забутôмъ банкнотѣ. На другій день по крадежи приходить до священика Манчініого якійсь панъ и каже, що вôнъ є тайнымъ урядникомъ поліціѣ. Вже, — каже, поліція впала на слѣдъ злодѣѣвъ и вже выслѣдила, що они стояли въ звязи зъ фалшôвниками грошей. Поліція, каже, має причину пôдозрѣвати, що злодѣѣ нарокомъ не взяли того банкнота на 500 лр., а радше взяли, а натомѣсть поклали фалшивый. — Не може бути — каже монсіньоре Манчіні — сей банкнотъ зовсѣмъ добрый. Иде до столика, вынимає банкнотъ, показує, а той поліцистъ оглядає, киває головою, чогось єму той банкнотъ не подобає ся. Найлѣпше, каже, пôшлѣть кухарку разомъ зô мною до префектуры (уряду) и тамъ мы розслѣдимо, чи той банкнотъ добрый, бо инакше будете мати клопоту богато. Манчіні згодивъ ся, пôславъ кухарку разомъ зъ банкнотомъ, але мнимый поліцистъ банкнотъ взявъ и мѣжь людьми небавомъ щезъ. Показало ся, що то оденъ зô злодѣѣвъ, довѣдавшись зъ часописи о тыхъ 500 забутыхъ лірахъ, обдуривъ ще въ той способъ добродушного священика и забравъ єму послѣдный грôшь.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Станъ воздуха** за минувшй добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 8 до 12 год. въ полудне дня 9 червня середна теплота була + 13·2° Ц., найвысша + 15·0° Ц вчера по полудни), найнизша + 11·8° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (765). Вѣтеръ буде пôвнôчно-захôдный, мѣрный, теплота пôднесе ся до + 16·0° Ц., небо буде переважно захмарене, хвилевый малый дощь.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 8 с. м.: пшениця 8·60 до 9·—; жито 6·25 до 6 70; ячмѣнь —·— до —·—; овесъ 6·50 до 7·—; рѣпакъ 13·— до 13·25; горохъ 6·50 до 9·—; вика 5·50 до 5·80; насѣнє льняне 11·75 до 12·—; бôбъ 9·— до 11·—, бобикъ 5·— до 5·50; гречка —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 72·—; бѣла 70— до 85·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 25·— до 26·—; анижь 36·— до 37·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль 65·— до 70·—; спірітусъ готовый 16·50 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 9 червня. Є. Вел. Цѣсарь ревізитувавъ чорногорского наслѣдника престола и перебувъ у него пôвъ годины.

Семлинъ 9 цвѣтня. Наслѣдкомъ шестидневнои зливы прибула страшно вода въ Дунаю и Саві и залила всѣ поля на млаковинахъ въ торонтальскôмъ комітатѣ.

Парижь 9 червня. Зачувати що ґр. Монтебелльо призначеный на посла до Лондону а Лябулей має бути знову именованый амбасадоромъ въ Петербурзѣ. Пôвурядово доносять, що Россія признасть за зниженє мыта вôдъ нафты, зниженє мыта вôдъ якихъ 60 артикулôвъ французского выробу.

Каиро 9 червня. Зачувати, що кедивъ має дня 1 серпня выѣхати до Константинополя.

Берлинъ 9 червня. Найдостойнѣйша Архікнягиня Стефанія приѣхала тутъ вчера по полудни.

Берлинъ 9 червня. До Berl. Tageblatt-у доносять зъ Дармштадту, що въ тамошныхъ кругахъ двôрскихъ говорять голосно о маючихъ незадовго наступити заручинахъ россійского наслѣдника престола зъ княгинею Алісією, наймолодшою сестрою великого князя.

Бѣлградъ 9 червня. Кажуть, що митрополитъ Михаилъ подасть ся ще разъ до дімісіѣ, позаякъ король першого єго поданя мабуть не принявъ, бо рѣшенє на єго просьбу ще доси не наспѣло. Майже всюды въ краю настали великй повени, поперерывали комунікаціи и наробили дуже великои шкоды въ засѣвахъ.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Краховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ також для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Короля Людвика ч. 9, де також находить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Трускавець

заведене жерельно-купелеве, стація кліматично-лѣчнича и заведене ингаляційне соляне (въ всхôдной Галичинѣ.)

Урядъ почтовый и телеґрафічный въ мѣсци.

Зелѣзницею Короля Людвика, зелѣзницею державною, Львôвско-Черновецко-Яскою и угорско-галичкою до Дрогобича.

Здроевиско и жерело въ чудовôй гôрскôй околици (415 м. н. п. м.) незвычайно богате въ найрôжнороднѣйшѣ средства лѣчничѣ. Жерела соловѣ и солоно-ґлявберскѣ, цѣлковито заступаючѣ Кіссінґенъ, Гамбурґъ, Маріенбадъ, Крайцнахъ, Вайнгавзенъ Вісбаденъ и т. д. и т. д.

Найсильнѣйше въ Европѣ жерело соляне, сѣркове, щава, алькалічно-земна, купелѣ солоно-сѣрковѣ, перевысшаючѣ всякѣ иншѣ купелѣ соловѣ, йодо-бромовѣ и солоно-сѣрчанѣ въ краю и за границею. Купелѣ мулово сѣрчанѣ, купелѣ боровіново-зелѣзисти. Натриски носовѣ. Лѣчене електичностію. Масоване. Жентиця. Молоко, Тушѣ въ солодкои воды. Аптика и складъ водъ мінеральныхъ.

Зараджуванѣ найзнаменитшими лѣкарями краевыми и заграничными въ недугахъ скрофулічныхъ, гостцевыхъ (ревматичныхъ), подаґричныхъ, сифілістичныхъ и провлеченыхъ хоробахъ нирокъ и мѣхура, въ розличного рода хоробахъ жѣночихъ, скôрныхъ и нервовыхъ.

Ново заложена комната ингаляційна соляна найновѣйшого системy Вассмута, полягае на надзвычайно докладнôмъ розпиленю суровицѣ за помочію мотору парового и вôдповѣдныхъ прирядôвъ, якъ також на урядженю вентиляційнôмъ, вôдсвѣжуючôмъ безнастанно воздухъ. Въ той способъ переповненый суровицею воздухъ набирае прикметъ дуже зближеныхъ до воздуха морского. Єсть се найскуточнѣйше средство лѣченя хоробъ проводôвъ вôддыховыхъ, якъ катарôвъ носа, проводу вôддыхового, легкихъ, астмы и т. п. Поправляе и приспѣшуе вôдживлене цѣлого организму, черезъ що мае розлягле застосоване въ найрôжнороднѣйшихъ хоробахъ. Новый сей способъ лѣченя узнаный и апробованый вже виnѣ першими повагами науковыми, бувае застосованый въ перворядныхъ здроевискахъ европейскихъ. Двѣ просторѣ салѣ I. и II. клясы запевнюють хорымъ всяку выгоду, якои и въ заграничныхъ заведеняхъ мати не можуть, а застосоване найновѣйшого системy Вассмута ставляе Трускавець на рôвни зъ перворядными заграничными заведенями якъ Райхенгаль и Вісбаденъ; иншѣ заведеня заграничнѣ стоять пôдъ тымъ взглядомъ низше.

Заведене здроеве въ Трускавци посѣдае апарать суспензійный системy Шаркота и Мочутковского, раціонально змодифікованый професоромъ др. Бенедиктомъ, уживаный при хоробахъ стовпа хребетного якъ въ провлеченôмъ занику (Tabes dorsualis.)

Ординують лѣкарѣ здроевѣ: дръ Аврелій Плехъ, цѣсарскій совѣтникъ зъ Ярослава и дръ Зенонъ Пельчаръ зъ Кракова, заразомъ дръ Штайнгавсъ зô Львова емерит. ц. к. лѣкарь повѣтовый. Больше якъ 300 покоѣвъ выгôдно урядженыхъ, заосмотреныхъ въ печѣ, зъ зелѣзными лôжками и матерацами вôдъ 50 кр. до 3 злр. денно. Каплиця латиньска, церковь руска, читальня для пань и панôвъ, добôрна оркестра, саля балева, фортепянъ, приряды до забавъ товарискихъ якъ крокетъ, lavn tennis, білярдъ и кругольня, три реставрації въ купелевою на чолѣ, цукорня, каварня, реставрації жидôвскѣ, склепы, фризиеръ, цируликъ и т. д. Скверы гарнѣ, пречуднѣ проходы, прогульки въ околицѣ, забавы товарискѣ, ревніоны и т. д.

Въ першôмъ сезонѣ вôдъ 15 мая до 1 липня и въ послѣднôмъ сезонѣ вôдъ 15 серпня до 25 Вересня помешканя въ домахъ купелевыхъ о 30 процентъ дешевшѣ. Всякого рода замовленя приймае и всякихъ объясненъ удѣляе зарядъ здроевый въ Трускавци.

Убогѣ будуть узглядненѣ лише въ першôмъ сезонѣ до 20 червня и въ третôмъ сезонѣ вôдъ 20 серпня, а позôстаючѣ довше надъ три дни по першôмъ сезонѣ т. е. по 1 червня оплачують цѣлу таксу. 61

Всѣ приборы

для аматорôвъ и фаховыхъ фотографôвъ

именно:

папѣръ альбуміновый, целоидиновый, тектѣ, шкла, хемікалія: найдешевше купити можна впростъ у заступниковъ фабрикъ найбôльшихъ

ГАМЕЛЬ и ФАЙҐЕЛЬ

Львôвъ, ул. Коперніка 21.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и продае

ВСЯКѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадной провізіи.

Яко добру и певну локацію поручае:

4½% листы гіпотечнѣ.
5% листы гіпотечнѣ преміованѣ.
5% листы гіпотечнѣ безъ премія.
4½% листы Тов. кредитового земс.
4½% листы Банку краевого.
4½% пожичку краеву галицку.
4% пожичку пропінаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
4½% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% пожичку пропінаційну угорску.

4% угорскѣ Облигаціи индемнизаційнѣ,

котрѣ то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякѣ выльосованѣ, а вже платнѣ мѣсцевѣ паперы цѣннѣ, якъ також купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевѣ лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрѣ самъ поносить. 60

Косы бѣлѣ зъ знакомъ руки зъ найлѣпшои стали по 45 кр., а для кулокъ рôльничихъ и склепикôвъ цѣны гуртовнѣ.

поручае 69

Болеславъ Цибульскій

складъ товарôвъ зелѣзныхъ

у Львовѣ.

Нотарь въ Вишнѣвчику

переносячи ся до Козовы пошукуе кандидата нотаріяльного зъ практикою адвокацкою або судовою и зъ кваліфікацією до субституціи. 71

Инсераты

(„оповѣщеня приватнѣ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ також для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ **Людвика Пльона**, при улици Короля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Бюро оголошенъ и дневникôвъ

приймае

ОГОЛОШЕНЯ

до всѣхъ дневникôвъ

по цѣнахъ ориґінальныхъ.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.